

Een wegloper en een verloren hart

'Meeuuuieep!'

Einstein keek op. Een heldere zonnestraal viel door het raam van de lamastal van de boerderij Elzenbeek. Stof danste in het licht. Verder was het helemaal stil in de box waar de drie lama's hun middagslaapje deden. Tot nu toe dan.

'Meeuuuieep!' klonk het opnieuw, maar nu luider.

'Stil nou, Peterselie! We willen slapen,' mekkerde Einstein tegen zijn sneeuwwitte vriendin, die linksachter in de hoek stond.

'Dat was ik niet!' zei Peterselie verontwaardigd. Ze schudde de warrige kuif waar ze haar naam aan te danken had naar achter. 'Volgens mij was het Vokonela!'

De derde lama, die van top tot teen een wollige zwarte

vacht had, antwoordde niet. Hij lag met zijn vier benen gestrekt in het stro en snurkte zachtjes.

'Die kan het niet zijn geweest, dat zie je meteen. Vokonela slaapt als een os,' antwoordde Einstein.

'Ik sliep ook, totdat jij begon met je gedoe!' Peterselie was beledigd. 'Mijn stem is trouwens veel zangeriger dan dat stomme *meeeeuuuieep!*' Ze bootste het geluid na.

'Meeeeuuuieep!' kwam het antwoord.

'Goed, hebben we hier op de boerderij een echo, of...?' Einstein hief zijn hoofd. 'Er is daar buiten iets.'

'Wat is er aan de hand?' Vokonela was nu ook wakker. Hij schudde slaperig wat strohalmen uit zijn kuif. Die hing ongeveer een handbreed omlaag in zijn nek en stond aan de voorkant rechtop.

'Dat weten we niet, maar...' begon Einstein. Toen zweeg hij en staaarde naar de staldeur.

Daar was de omtrek te zien van een tamelijk groot dier met vier benen. Het kwam met een schommelgang langzaam dichterbij.

'Wat is dat nou?' piepte Peterselie.

Vokonela zei niets, hij staaarde alleen.

Het dier leek een beetje op de drie lama's, maar was

een stuk groter en had een bult op zijn rug. En een lange hals en een lange snuit. Met grote ronde ogen keek het dier het drietal aan en bleef wat onzeker staan.

Einstein vond als eerste zijn stem terug.

‘Goedendag,’ zei hij streng. ‘Wie ben je en wat doe je hier?’

‘Hallo,’ fluisterde het bultbeest. ‘Ik ben Daphne, de dromedaris. Ik ben geloof ik verdwaald.’

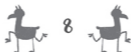
‘Dat geloof ik ook!’ Peterselie drong zich naar voren en keek Daphne de dromedaris vijandig aan. ‘Dit is namelijk onze stal en vreemden mogen hier niet naar binnen!’

‘Maar ze is verdwaald, dat heb je toch gehoord!’ riep Vokonela. Hij stak zijn hoofd over de scheidingsmuur van de box en lachte naar de dromedaris. ‘Hallo, Daphne. Ik ben Vokonela. En dit zijn mijn vrienden Peterselie en Einstein. Wij zijn lama’s en we wonen hier op de boerderij Elzenbeek. Waar woon jij?’

‘Ook op een boerderij,’ antwoordde Daphne. ‘Maar ik weet niet meer waar die is. Ik was zo lekker aan het grazen en wandelen. Maar ineens zag ik mijn stal niet meer en wist ik niet meer hoe ik weer thuiskwam.’

‘Huh? Dus je weet niet waar je stal is?’ Einstein bekeek de onbekende wantrouwend.

Ook Peterselie snoof. ‘Hou je ons soms voor de gek?’

De dromedaris sloeg bedremmeld haar ogen neer. 'Ik was er pas vijf dagen. En naar de plek waar ik daarvóór was, wil ik nooit meer terug!'

'Waarom niet?' wilde Vokonela weten.

'Daar was het vreselijk,' zei Daphne zachtjes. 'Ik kreeg er bijna geen eten en ze maakten mijn stal nooit schoon. En als ik heel hard *meeuuuieeep* riep omdat ik honger had, kwam er een man die me met een stok sloeg.'

'Nee! Wat gemeen!' Vokonela zette grote ogen op. 'Waar woont hij? Ik zal hem eens een lesje leren. Ik ga hem bespugen, ik...'

'Rustig, Vokonela,' remde Einstein de opgewonden lama af. 'Daphne heeft net verteld dat ze daar niet meer woont.'

'Ja, en waar ik nu ben, vind ik het heel fijn,' zei de dromedaris glimlachend. 'Daar wonen aardige mensen die me twee keer per dag voeren en die me niet slaan, maar me achter mijn oren kriebelen. Er zijn daar nog veel meer dieren. Kippen, een ezel en een pony. Die vinden het ook heel fijn daar. Het enige stomme is dat de mensen niet begrijpen wat ik tegen ze zeg.'

‘Welkom bij de club,’ zuchtte Einstein. ‘Onze huis-
mensen snappen het ook niet als we tegen ze praten.’

‘Echt?’ Daphne schudde verbaasd met haar hoofd.

Vokonela ging nog dichterbij de deur van de box
staan en keek bewonderend op naar Daphne. ‘Ik ben
ook nog niet zo lang op deze boerderij. Wil je wat
hooi?’ Hij nam een pluk tussen zijn tanden en strekte
zijn hals naar haar uit.

‘Wat is hier aan de hand?’ klonk op dat moment de
stem van Lisa Zonneschijn. Ze was met haar dochters
Lilly en Finja onopgemerkt de stal binnengekomen. Nu
keken ze verbaasd naar de vreemde gast in de stal.

‘Dat is een kameel!’ riep de blonde Lilly en ze schoof
haar baseballpetje naar achteren. Dat droeg ze de laatste
weken de hele tijd. Behalve op school, want daar waren
petjes verboden.

‘Nee, het is een dromedaris. Die heeft maar één bult,’
las Finja haar zusje de les.

‘Hoe dan ook, ze is vast ergens weggelopen,’ zei haar
moeder terwijl ze een stap dichterbij kwam.

Daphne deinsde angstig terug. ‘Niet slaan,’ jammerde
ze.

hand tegen de hals van de dromedaris. Ze aaide haar lichtbruine vacht.

'Meeuuuieep, dat is fijn,' bromde Daphne enthousiast. Nu kwamen ook Lilly en Finja dichterbij en lieten zich door Daphne besnuffelen voordat ze de dromedaris aaiden.

‘En nou is het welletjes,’ sprak Peterselie verontwaardigd vanuit haar box. ‘Ik ben er ook nog. Hallloo!’

Maar de drie huismensen letten niet op haar.

‘Dromedarissen lopen niet zomaar vrij rond,’ stelde Lisa Zonneschijn vast. ‘Deze is dus van iemand.’

‘Ik ga papa halen,’ besloot Finja en ze rende er met wapperende haren vandoor.

Even later kwam ze terug met Koert Zonneschijn.

‘Koert is politieagent,’ zei Einstein tegen Daphne. ‘We hebben laatst een inbraak voor hem opgelost. Wij zijn namelijk detectives.’

‘We zijn de beroemde Lamabende,’ kwam Peterselie dikdoenerig tussenbeide.

‘En ik ben de minister!’ riep Vokonela.

‘Echt? Geweldig!’ fluisterde Daphne eerbiedig.

De drie lama’s keken haar trots aan. Dat Koert en de drie andere leden van de familie Zonneschijn nog altijd niet in de gaten hadden hoe slim hun dieren waren, vertelden ze er maar niet bij.

Koert had intussen eens goed naar de dromedaris gekeken. Hij merkte dat Daphne bang voor hem was. Hij wist niet waarom dat zo was, maar hij was wel zo

slim dat hij een beetje op een afstandje bleef, zodat ze niet nog banger werd.

‘Ik geloof dat ik weet waar dit dier vandaan komt,’ zei hij ten slotte. ‘Vorige week was ik hier in de buurt bij een dierenopvang, weten jullie nog?’

‘O ja!’ riepen Lilly en Finja in koor. ‘Daar hebben ze een ezel en een erg leuke pony!’

Daphnes ogen werden groot. ‘Kennen ze Doodle en Beppo?’ vroeg ze verbluft.

‘We hebben laatst bij het bureau een melding gekregen. Anoniem, dus van een onbekende,’ vertelde Koert ondertussen. ‘De dierenopvang zou de dieren verwaarlozen.’

‘Daar klopt helemaal niets van!’ riep Daphne opgewonden. ‘Ze zijn daar heel aardig. En we krijgen genoeg te eten!’

Koert begreep natuurlijk niet wat Daphne allemaal zei, dus ging hij verder tegen zijn gezin: ‘Toen ik het daar bekeek, bleek alles prima in orde. Schone stallen, de dieren waren goed gevoed en verzorgd. De eigenaren van de boerderij waren heel vriendelijk. Ze begrepen niet wie de melding had gedaan.’ Koert schudde zijn

hoofd. 'Ze vonden het een heel vervelende beschuldiging dat zij hun dieren zouden verwaarlozen.

Uitgerekend zij.'

'Dat is heel onaardig,' vond Einstein.

'Precies!' riep Daphne.

'Precies,' herhaalde Vokonela met een bewonderende blik op Daphne.

'De mensen van de opvang houden van alle viervoeters. Misschien is deze kameel ook van hen,' ging Koert verder.

'Ik ben een dromedaris,' verbeterde Daphne hem. 'Maar verder heb je gelijk. Mijn nieuwe plekje is waar ook de pony Doodle en de ezel Beppo wonen.'

'Als je er niet meer heen wilt, mag je ook gerust hier bij ons komen wonen,' bood Vokonela goedhartig aan.

'Waaaat?' riep Peterselie. 'Ben je nou helemaal bevoederbakt? Er is hier geen plek voor vier.' De witte lama was verontwaardigd: waarom zou ze haar voer en box moeten delen met een vreemde dromedaris?

'Daar willen wij ook nog wel een beetje inspraak in hebben,' zei ook Einstein tegen zijn vriend.

'Nee, nee, natuurlijk wil ik terug,' legde Daphne snel

uit. 'Maar bedankt voor het aanbod!' Ze glimlachte verlegen naar Vokonela.

'Eh, lama. Ik bedoel, laat maar,' stamelde die. Hij zwalkte een beetje en leunde om steun zoekend tegen Einstein. De bruinegevlekte lama nam zijn stalgenoot hoofdschuddend op. Peterselie trok een gezicht alsof er een citroen in haar voerbak lag.

Koert Zonneschijn had intussen zijn mobieltje tevoorschijn gehaald en het telefoonnummer van de dierenopvang gekozen. 'Gelukkig staat het nummer nog in mijn bellijst.' Hij liep naar buiten en de lama's hoorden dat hij buiten een gesprek voerde.

'Dat is duidelijk,' zei hij, toen hij terug was. 'De dromedaris hoort bij de mensen van de dierenopvang. Ze is waarschijnlijk ontsnapt toen de hoefsmid er was. Blijkbaar had niemand gemerkt dat het hek openstond.' Hij keek even naar de lama's. 'Dat hebben die van ons ook al eens voor elkaar gekregen, nietwaar?'

'Wij hadden altijd een goede reden om weg te gaan,' antwoordde Einstein waardig.

'Precies! Tenslotte hebben we je geholpen een dief te vangen, sufferd!' riep Peterselie.

Koert verstond er natuurlijk geen woord van. 'Zo meteen komt er iemand om Daphne op te halen. Zo heet de dromedaris.'

'Jammer. We hadden Daphne graag nog laten zien aan Floris, Mila en Tim,' zei Finja teleurgesteld. Dat waren de vrienden van de zusjes Zonneschijn en ze kwamen vaak langs op de boerderij. Ze zaten dan het liefst op de hooizolder.

'Misschien kunnen we een keer met hen bij de opvang gaan kijken,' stelde Lilly voor.

'Hé ja!' riep Finja.

Kort daarop kwam er met veel motorgeronk een oud Volkswagenbusje het erf van de familie Zonneschijn op rijden. Het busje kwam vlak voor de stal tot stilstand. Een jongeman met een baardje stapte uit, gevolgd door zijn vrouw. Ze had een donkerblonde vlecht en droeg een bontgekleurde, wijde broek. 'Dus hier ben je, weglopertje,' zei ze zachtjes tegen Daphne en ze kriebelde onder haar kin.

'Hoi Liv!' riep de dromedaris en ze stak aanhankelijk haar hoofd onder een oksel van de jonge vrouw. 'Ik wilde helemaal niet weglopen. Maar er stond overal

Vokonela zei helemaal niets. Daphne was allang weg toen de zwarte lama nog roerloos voor zich uit stond te staren.

Peterselie draaide zich om en gaf hem een duwtje met haar snuit. 'Ben je ziek of zo?'

'Hebben jullie die ogen gezien?' zuchtte Vokonela. 'Haar vacht ziet er zo zacht knuffelig uit. En die naam: Daphne...'

Peterselie staarde haar soortgenoot aan. 'Wat is er met jou aan de hand?'

Einstein snoof. 'Dat is toch klaar als een klama: Vokonela is verliefd.'